

Муратъ-бегъ и Маріа.

Запросило Бедже Мурат-бедже,
Попросило киръ бѣла Маріа.
Ѣ просило три години дана,
Той ѣ просить таа го неземать.
И тѣ пущи Бедже Мурат-бедже
Бѣла книга, цѣрна написана:
„Потурчи съ киръ бѣла Маріо!
Я не можамъ две вѣри да вѣрвамъ.“
Съ уплаши киръ бѣла Маріа,
Тѣ си влезе въ темни конушници,
Си отседла своя бѣрза коня,
Коня явна поѣ на полноке,
Тѣ отиде во града Прилепа
Во Прилепа на Марко'и порти.
Едношъ клюквить, а два пѣти виквить:
„Я излези, Марко Кралевике!
Я излези, мои мили вуйко!“
И излезе Марко Кралевике,
И излезе на свой вити порти;
Що да видить чудо и големо!
„А егиди киръ бѣла Маріо!
Що те нужба тебе дотерало,
Да ми идешъ некъе на полнокъе?“ —
„Айти вуйко, Марко Кралевике!
Ево иматъ три години дана,
Кѣ ме просить Бедже Мурат-бедже,
Той ме просить, тѣ я го не зе'амъ;
Ама сега богъ ми го убило,
Богъ го убилъ, богъ да го убіеть!
Що ми писалъ една бѣла книга,
Бѣла книга цѣрна написана: —
Потурчи съ, киръ бѣла Маріо,
Я не можа, две вѣри да вѣрвамъ.“
Говореше Марко Кралевике:
„А егиди киръ бѣла Маріо!
А Маріо, моя мила мнуко!